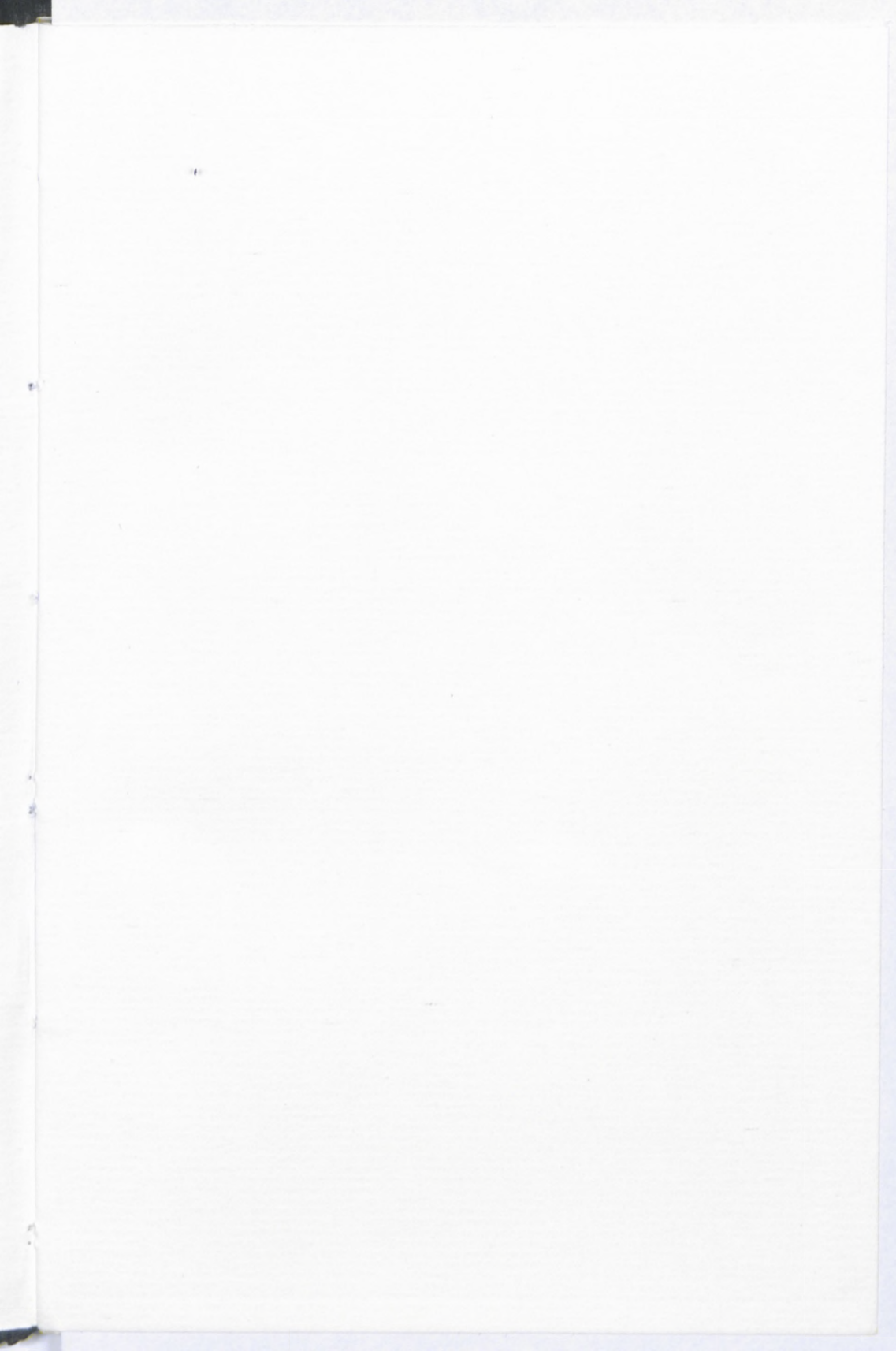

GYÁSZHANGOK NÉHAI
PISKÓTY JÁNOSNÉ
SZÜL. BÁTÓ ESZTER
ASSZONY BELETT.

2.

GYÁSZHANGOK

néhai PISKÓTY JÁNOSNÉ szül.

BATÓ ESZTER

asszony felett.

(Mehalt 1865-ik év május 13-ik napján.)

ÉS

korán elhunyt kis testvére

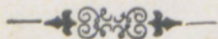
BATÓ BIRIKE

felett.

(Mehalt 1846-dik év September 3-dik napján.)

*Feledhetlen gyermekeik emlékezetének szentelve
a vigasztalhatatlan szülék által.*

MISKOLCZ, 1865.

NYOMATOTT RÁCZ ÁDÁM KÖNYNYOMDÁJÁBAN.

393
G-79

GYAZZANAGOR

Magyar Pártok Társasága

BATÓ-ESTER

712. évfolyam, 1912. évi kötet

(Munkák 1895-1912-ig)

23

Magyar Pártok Társasága

BATÓ-ESTER

Magyar Pártok Társasága

08679

Magyar Pártok Társasága

Munkák 1895-1912-ig

Magyar Pártok Társasága

NÉHAI
PISKÓTY JÁNOSNÉ

született

BATÓ ESZTER

asszony

KOPORSÓBA TÉTELEKOR MONDOTT

énekek és ima.

Központi hivatal
MÉHAI

PISKÓTY JÁNOSNÉ

adott

BATÓ FERENC

08630

KÖZPONTI TITKOSKODÓ

1952. 02. 11.

2. a 3. osztály igazgatója
Lengyel és a tanácsadó

1952. 02. 11. Budapesti Központi Titkarság

ÉNEK

koporsóba tételkor.

Dallam: Jézus itt vagyok.

Oh ti boldogító szép szemek!
Sugárotok hogy elfogyott.
A bájló rózsák gyöngyfüzére,
A szép arczon hogy megfagyott.
A dús élet, — im mivé lett, —
Ember! nézd, — ilyen az élet!

Sötét koporsó! szűk lakodba,
Egy tört család boldogsága,
Minden üdve, földi öröme, —
Nem sokára el lesz zárva,
Fölöttök mély bánat terül —
Mint gyász-felhő, — szemfedelül. —

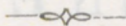
Kebledbe tesszük e lehervadt
Élet, szépen nyílt virágát,
Óh őrizd altatón, csendesen
Reá borúlt siri álmát,
S a bús szülék fájdalmára,
Lengjen a hit fényugára.

Énekelte a miskolczi iskolai énekkar, 1865. május 16-án
reggeli isteni tisztelet után.

Koporsóba tétel után.

Dallam: A dalnokot hagyjátok.

A gyász koporsó keble
Fedte el hamvadat,
Leld fel megsiratott nő!
Benne nyugalmadat.
Legyen szép csendes álmod, —
Éjjében ott alatt.
Szeliden áldva, védve, —
Borúljon rád a hant.

S mely mint, szelid galamb szállt —
Az égbe szellemed;
Élvezze ott fen, a vég-
Nélküli életet.
Mig majd az Úr szavára
Újabban lelkesül,
S könytől ázott poroddal
Örökre egyesül.

Énekelte a miskolczi iskolai énekkar.

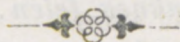

I M A
k o p o r s ó b a t é t e l k o r

elmondá

KUN BERTALAN

miskolczi lelkész, s a tiszáninneri f. t. egyházkerület főjegyzője.

 Örökkévaló Isten, élet s halál ura! megrendült lélekkel állunk e nyílt koporsó körül, melybe egy a terhes fájdalmak közt, oly korán kiszenvedett kedves nőnek pormaradványait s ezekkel együtt a jó szülék örömét, reményök, s szeretetök kedves tárgyát zárjuk nem sokára.

Oh micsoda az élet, ha ezt a koporsó mellől, mintegy a mulandóság partjairól nézzük? Micsoda a szépség, kellem, s a viruló ifjúság, ha ezekre a halál fagyos ajka lehelt? Csak gyöngye viráglevél, melyet ha meg fú az erős szél, letörik, s azonnal hervadásnak indul, — csak árnyék, melyet midőn ölelni akarnánk, csalárdul elfut tőlünk, minden örömeivel!

Ezen igazságra tanít minket fájdalom! az itt szendergő kedves nőnek gyászos példája is, kit ifjú életének legszebb korában, — midőn még gazdag öröme s boldogságra méltán számithata, döntött koporsójába a rideg halál, — s im, ifjú reményeinek, vágyainak e keskeny sötét lakot jelelte ki. — Valóban a mi életünk rövid s bizonytalan! érezhetjük elevenen im, e gyász koporsónál is, *hogy csak maiak és tegnapiak vagyunk; életünk napjai gyorsabbak a pályafutásnál, hamar elfutnak mint a könnyen folyó habok. Sokszor elvesz az Úr minket életünknek felén, kiszólít kedveseink közül, s bánat jajszó hangzanak utánunk.* —

De hála neked örök felség! ki ígéretet tettél nekünk szent fiad által, hogy nem hagyod testünket a koporsóban, hanem kihozod azt a feltámadásra! hála neked, hogy az elválás nehéz fájdalmainak sötét éjében is, lelkünk elébe tartod a hit égi szövétnekét, s tudtunkra adod, hogy *„nem halunk meg örökre!”* Óh! e vigasztaló s bátorító meggyőződés nélkül, borzadva zárnök be a gyász lakot is, — nem lévén reményünk viszont láthatni a kedves nőt, a szeretett gyermeket, kinek sok hányattatás közt megtört szivét a pihentető csendes álomra, mindjárt átadjuk. Nem vólna reményök, a veszteség felett vigasztalhatlan szüléknek sem, viszont találkozni kedves leányukkal, — kinek véletlen elhúnyta, gyász fel-

hőkbe borúlva hagyta megszaggatott szívöket, s szüléi házukat. —

Mi Urunk Istenünk! erősítsd bennünk mindenkor, — különösen a földi megválás e fájdalmas pillanatában a feltámadás, és viszontlátás bóldogító hitét. Kösd be ezzel, az elhunyt kedves nő hátramaradt kedveseinek, a jó atyának, és szerető anyának sérelmes szívöket. Add érté-
sökre, hogy kedves leányok, csak földi nyoszolyáját cserélte fel, e koporsóval, mint biztosabb nyughellyel, hogy ebben földi fáradalmait kipihenve, belőle majdan megújulva keljen fel. Uram! vigasztald meg mindnyájunk szívét, kik mélyen megindúlva gyászoljuk e halálesetet, — s megemlékezünk ennél, elhunyt kedveseink halálukról is; s Te ki nem holtaknak, hanem élőknek Istene vagy, virassz örökkévaló atyai gondjaiddal e koporsó felett, s kebelében adj csendes szállást a szendergő hamvaknak. —

Minket pedig kik ezt részvéttel körül álljuk, s mély bánattal mindjárt bezárjuk, — bátoríts, hogy ettől ne féljünk; fulánkját vedd el igaz hitünk ereje által, — hogyha egykor minket is magadhoz szólítasz, nyugottan szálljunk ennek kebelébe, az Idvezítő Jézusba vetett hit által. Amen. —

Mi atyánk! s. a. t. —

Ezek után, — lengjen zavartalan béke szel-
leme e koporsó felett, — hogy legyen ez a ben-
ne nyugvó halandó résznek csendes révpartja!
égbe szállt szellemét pedig fogadja az Úr magá-
hoz, az örök üdvösségre. Amen.

NÉHAI

PISKÓTY JÁNOSNÉ

született

BATÓESZTER

asszony

TEMETÉSE ALKALMÁVAL

mondott

énekek, ima és gyász-beszéd.

GYMNASIUM

et de l'ÉCOLE NATIONALE

BATAVIA

1850

ÉTAT DES ÉLÈVES

Année scolaire 1850-1851

Le Directeur de l'École Nationale

à Batavia

Le Secrétaire

à Batavia

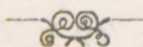
à Batavia

GYÁSZÉNEK

a koporsó felett.

Dallam: Forró sohajtások.

I.

Keves öröm, sok hanyatás közt
Zajlott le rövid életed.
Kit kellemharmatban fürösztött,
Mint gyermeket kegyistened.
Kihez hön lángoló szeretet
S vágy köté a jó szüléket, —
Lelked tölök mint a lehellet
Elszállva, — itt hagyád őket.

II.

Óh mért tevéd ezt? ki szólitott?
Hogy úgy sietél kedves hölgy.
E föld rád nézve talán unott
Hely vólt? vagy sötét nyomorvölgy?
Vagy talán égi szózat intett?
Hogy menj, — a nagy úttól ne félj?
S mely számodra kevés kéjt termett, —
E földdel, — szebb hazát cserélj?

III.

Vagy férjed lelke jött-e érted
Hogy tört szüd újra megkérje?
S ágyánál hün virasztott lelked,
Örök frigyre kicserélje?
Mindegy! te mégysz, — tisztult aranynál,
Kedvesb leend áldozatod
Ha égi atyád trónusánál
Tört szivedet bemutatod.

IV.

Menj hát! ne késs! kinek számára
E földön öröm nem virult:
Az ég szelid s igaz bírája
Annak, — minn önző ember dult,
Lelked példás békétürése,
Mellyel végharcod megküzdted,
Szived hite s erős reménye,
Menyben koronát nyer neked.

V.

Ah! de kérjük égbe siető
Lelked, itt a végbúcsúnál;
Hogy a sebektől, érted égő
Szivekre, — égi atyádnál
Esdj áldást! bird könyörületre!
Hogy a bánat súlya alatt
Már már roskadozó szülékre
Küldjön vigaszt! — küldjön vigaszt!

VI.

S ti jó szülék! mint a messziről
Remény közt utazó vándor,

Ha csillaga eltűn az égről,
Melynek sugárinál a hon
Határit kereste, — megrendül; —
S nem tudja, merre térjen?
Hogy elhagyottan, s egyedül
Czélt és hazát éjjen.

VII.

Úgy nem tudja borult lelketek,
Hogy a nagy veszteség közül,
A lombtalan fa, — éltetek
Fölé; csillag honnan derül?
De bizzatok! eddig is a hit
Vólt éltetek vezére, —
Szent az, s változhatatlan, — mit
Az úr keze rátok mére:

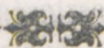
VIII.

Egyetlen kedves leányotok,
Ki mint letörött cypruság,
Vigasztalhatatlan bánatotok
Bús fűzbokrúra lehajolván —
Karjaitok között aludt el:
Szülei hü ápolástokért
Az újra rokonúlt kis testvérrel, —
Menyben, — reátok áldást kér.

IX.

Kedves rokonok! viseljétek
A gyászt, ti is megnyugodva!
Az elhunyt sorsát észleljétek
Im, e bölcs, s nagy tanúságra:

„Hogy életünk hányatott sajka, --
Nem tudjuk, — révbe mikor száll?
Gond, bánat, bú ragadnak rajta —
Vészes partok szikláinál.

Énekelte a sárospataki énekkar, majus 16-án az udvaron.

82880

— 18 —

szellőző légváltásokon
leghűvösebb helyre fel
— A fel- és lejárás
—

ÉNEK

test felvételekor az udvarban.

Dallam: Szenderegj óh kedves!

I.

Akripta hős árnyában,
Vár reád nyughelyed,
Kit kérielhetlen sorsod
Ily korán eltemet.
A fájdalom lesz élő szobor
Gyászos sirhantodon,
Kinek annyi nyájas kellem
Virúlt szép arczodon.
Keservöket kiönteni
A hoz járnak a szülék,
Remény nélküli szívöknek
Hajh szomorú menedék!

II.

Indúlj tehát kedves nő —
E messze s nagy útra,
Búval rakott pályádnak
Itt leszen válpontja.

Szellemed angyalszárnyakon
Repüljön menybe fel,
A hol öröm és bódogság —
Soha nem szünetel.
Hamvaidon örök béke
S hit sugári lengjenek,
Hogy fényöknél bús szüleid
Fájdalmi enyhüljenek.

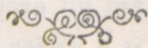
Énekelte a miskolczi énekkar.

ÉNEK

halotti ima előtt, templomban.

Dallam: Mért oly borús.

I.

Közelebb vagy az örök révparthoz,
Néhány lépéssel óh kedves halott!
De távolabb a szülei házhoz,
Hol húnnyod, oly zajló tengert hagyott.
Zajló tengert, — a bánat tengerét —
S egy kis helyen a szülei szivben, —
Vajh! ki méri meg annak örvényét,
Midőn mélyen, — bent zúg a kebelben.

II.

Örök Isten! élet halál ura!
Te jársz szabadon hab s örvényeken!
Szállj be kegyelmeddel ama házba,
Hol pusztaság maradt csak, s gyötrelem.
Parancsolj oda csendet, s lelki erőt, —
Szent házádba is azért jövénk be,
Hogy kérjünk téged, — ki a könyörgőt
Befogadod örök kegyelmedbe.

III.

Úgy tudjuk szent beszédedből atyánk!
Hogy a te próbád soh' sem hág föllebb,

Mint a meddig vállaink birhatják,
S próbád után kegyelmed édesebb:
Ez igazság égi fénye lengjen
Mindig előttünk, — ha próbáltatunk.
Ajkunkon hő ima szava zengjen,
S ettől enyhüljön égő fájdalmunk.

IV.

A hő ima, s a szent hit erejét,
Töltsd ki most is e gyász kíséretre;
Különösen küld alá szent tüzét —
A vérig megpróbált gyászfelekre.
S imánk szálljon, annak szellemével,
Szent trónodhoz, — kinek nem sokára,
Porhüvelyét, — szívünk szent hitével,
Elhelyezzük örök nyugalomára.

Énekelte a sárospataki énekkar május 16-án.

HALOTTI IMA

a reform. gyülekezet deszkatemplomában elmondá

ZSARNAY LAJOS

miskolczi lelkész, — s a tiszáninneni ref. egyházkerület szuperintendense.

 Béke, Istennek békessége, melyet e világ nem adhat, legyen velünk mindnyájunkkal! az örök élet és viszontlátás reménye vigasztalja a megkeseredett és gyászoló sziveket. Amen.

A hála és tisztelet, a bánatos és résztvevő szív, a halál és mulandóság, az igaz hit és remény érzelmeivel eltelve, emelkedik lelkünk a sírok közt, a temető kertben a te dicsőségedre épült, s jelenleg gyászszint öltött imaházban, hozzád Isten életnek és halálnak szabados Úra! örök és változhatatlan lélek! midőn a végre gyültünk ide, hogy kikisérve a temetőbe, tegyünk végtisztességet azon hiv, Tégedet szívből féltő és tisztelő szolgáló leányodnak, kit élte legszebb s virágzó korában,

kevés öröm, több megpróbáltatás és szenvedések után, mint egyetlenegy gyermeket, a jó és forrón szerető szülék legmélyebb gyászára s keservére, e viszontagságos életből boldogabb hazába szólítál, kinek hidegült porhüvelyét e gyászko-porsó zárja, a melyet mielőtt kriptájába leten-nénk, hálát adunk Tenéked a dicsőülttel közlött jó téteményeidért, megemlékezünk éltünk bizony-talan és mulandó vóltáról, te nálad keresünk eny-hülést s vigasztalást mély gyászunk közepette.

Buzgó hálát adunk néked Isten! minden jó-nak kiapadhatatlan kútfeje! azon számtalan a-nyagi és szellemi adományokért, melyekkel ked-ves halottunkat sokak felett megáldottad földi rö-vid élte pályáján. — Dicsőítjük végetlen hatalma-dat, a mely őt a test és lélek kitűnő kellemével s legszebb tehetségeivel ruházá, s őrangyala, mely Tőled hozzánk vezérlé, kellem harmatjá-ban füröszte, s kedvessé tette gyermeki ugy mint ifjú éveiben. —

Magasztaljuk atyai jóságodat, mindazon ke-gyelmeidért, melyeket halhatatlan lelkével szent fiad az Ur Jézus által közlöttél. —

Áldunk és dicsőítünk szelid és érzékeny szive azon jóságaért, mely örömet és áldást terjesztett maga körül, örömet törte meg kenyerét az éhe-

zõnek, sietett enyhíteni az emberi inséget és nyomorúságot. —

Áldunk és dicsõítünk azon lelki erõért, mellyel mind szeretett éltepárját hosszas sorvasztó betegségében páratlan hûséggel s végetlen szeretettel ápolta, álmatlan szemekkel õrködött, mint védangyal, felette, mind férje elhunytá után a magában is csakhamar kifejlõdött hasonló betegséget keresztyéni õnmegeadással, magasztos békétûréssel hordozta, nyugottan és bátran nézett a fenyegetõ halállal szembe; Istennel társalkodva, büneinek bocsánatja felõl Jézus testének és vérének jegyeiben való részesülés által is erõsödve, áldását hagyva szeretõ jó szüleire, kedves rokonaira, csendesesen és nyugottan dült a halál karjai közé. —

E megindító gyász példa által hathatósan emlékeztetsz bennünket élet és halál Ura! földi éltünk rövid és bizonytalan vóltának komoly meg-gondolására. — Ezen példában is látjuk, mi romlandó, mi múlékony az emberi élet. — Nincs kor, nincs rang, nincs gazdagság, nincs kegyesség, nincs fohász, a mely ellenállhatna a halál kiméltlen és kegyetlen hatalmának.

Taníts meg azért minket óh minden jónak kútfeje! hogy bölcsen és a te akaratod szerint

használjuk rövid és bizonytalan földi éltünk napjait, a melyeket itt eltöltenünk kegyelmedből megengedsz. Éhressz fel minket, hogy soha ne halasszuk hólnapra, a mit ma elvégeznünk kötelességünk parancsol, és még ma, midőn a te szavadat halljuk, ne keményítsük meg szívünket, hanem térjünk meg Te hozzád, mivel nem tudhatjuk, vajjon elérjük-e a hólnapot, sőt ha elérjük is, tudjuk, hogy minden napnak megvan a maga terhe, a megtérés annál szebb gyümölcsöket terem, mi előbb kezdődik az. Taníts meg minket mi Urunk! mi Istenünk! hogy ne ragaszkodjunk szerfelett azon világi jókhoz, a melyek veszendők, s a melyeket elébb utóbb itt kell hagynunk, hanem oly kincset igyekezzünk szerezni lelkünknek, melytől sem halál, sem sir meg nem foszthat, hanem bekisir az örökkévalóságba bennünket. Így várhatjuk mulandó éltünk végét mindenkor készen; így tekinthetünk bizton bús sirunk éjelére, tudván, hogy ott is a te mindenható karjaid hordoznak bennünket, halhatatlan lelkünket az örök élet zavartalan boldogságában részesited. —

Azon keresztyéni hit és remény vigasztalja bánatos részvevő sziveinket, hogy a Megváltó érdemeért, ezen égi örömben és dicsőségben részesited dicsőült halottunkat, ki e földön keve-

sebb örömben részesült, mint a mennyit érdemelhetett volna, — a földi élet viszontagságait és csalárdságát, rövid életében is eléggé tapasztalta, átlátta annak hiábavalóságát, átküzdötte terhes pályáját, megpróbált kegyes lélekkel fordult hozzád Isten! minden igaznak és jónak kútfejéhez! Tebenned gyönyörködött, nálad keresett menhelyet, oltalmat s vigasztalást, nálad segedelmet és szabadulást szenvedései között, a te kezeidbe ajánlá lelkét a végelválás perczében. —

Ezen boldogító hitet, reményt és bizodalmat ébreszd fel és erősítsd mindnyájunkban, irgalom és kegyelem atyja szent Isten! ez által segéj győzedelmeskednünk minden kisirteteken, békével hordoznunk minden szenvedéseinket, és diadalmaskodnunk a halál és koporsó félelmin. A viszontlátás boldog hitének és reményének fénysugara enyhítse a végelválás keservét, mérsékelje bánatunkat s méltó gyászunkat kedvesünk halálán; hidjük, a mint a Megváltó mondá: „nem holt meg a leányzó, hanem aluszik,“ és eljövend, hogy egykor feltámassza álmából. —

Tudjuk, örök bölcsesség! mindenható valóság! Szent Isten! hogy a te útaid nem a mi útaink, tanácsod megfoghatatlan, végéremehetetlen bölcsességed. Te még ott is tudsz adni vigasztalást a bánatos sziveknek, hol az emberek minden re-

ménye elenyész s nem talál vigasztalást ; azért megnyugszunk noha könnyezve, változhatatlan végzésenden s akaraton. De jöjj el különösen minden vigasztalásnak Istene kegyelmeddel, a legmélyebb gyászba és bánatba borúlt szülékhez, kiknek legédesb örömeiket, legkedvesb reményöket, legboldogabb szerelmöket, legdrágább kincsöket, egyetlen egy magzatjokat zárja e gyászos koporsó. Győzd meg őket mély gyászok közepette is arról, hogy Te mindent legbölcsebben hajtasz végre, és tudod, mit kelljen cselekedned. Örvendeztesd meg bánatos szívöket azon boldogító hittel, hogy szeretett magzatjok már felette van az emberi gyakran hamis ítéletnek, minden földi viszontagságok és csalódások játékán, megmenekedett minden kísértettől s veszélytől, és végetlenül boldogabb a legjobb menyei atya házában, mint itt e viszontagságos földi életben lehetne, enyhítsd szívök fájdalmát azon örvendeztető reménnyel, hogy elhunyt kedves gyermeköket, kit annyira szerettek, kinek életben maradásáért oly forrón esdettek, és minden áldozatot megtettek, ismét megfogják látni, és vele a boldog lelkek seregében örökre fognak egyesülni s örvendeni; munkáld szent lelked ereje által bennök, hogy miután a legszivesebb atyai és anyai szeretet forró könnyeit kihullatták, magokat szent akaratonak fiúi és leányi enge-

delmességgel alávéssék, és magokat megadva mondják: az Ur adta, az Ur elvette, legyen áldott az Ur neve. — Mint eddig megdicsőítetted erőtlenségeikben Temagadat, ezután is légy az ő oltalmok, segedelmek, hogy hordozzák szülei gyászokat nemesen, éljenek a te dicsőségre, az emberiség legszentebb ügyeinek előmozdítására; teendő áldozat tételek által, oly kincseket igyekezzenek szerezni, hogy nevök legyen kedves, és emlékezetök áldott az emberek előtt e földön, és a melyek a menyei atya örök hajlékában az égi dicsőségben is ékességökre legyenek, hol feltalálják előre elment kedves magzataikat. —

Illy hittel és reménnyel tesszük le dicsőült halottunk meghidegült tetemeit a sir néma üregébe. Örvendezzen halhatatlan lelke tenálad élet és halál Ura szent Isten! az egekben, míg a feltamadás nagy napján a dicsőséges testtel egyesül. — Amen.

Mi atyánk! ki vagy sat.

Ezeknek utánna irgalom és kegyelem atyja! Szent Isten! vigasztald és erősítsd végetlen kegyelmeddel a megszorodott és mély gyászba borult sziveket, kötd be az élő hit és remény

enyhitő balzsamával sérült szívök sebeit. Megsi-
ratott és megtisztelt halottunk hidegült teteme-
inek adj csendes nyugalmat a sir néma üregé-
ben, halhatatlan lelkének adj égi dicsőséget, és
zavartalan boldogságot. Taníts meg mindnyá-
junkat, hogy akarod szerint futván meg földi
pályánkat, ez élet után elnyerhessük az örökélet
hervadatlan koronáját az egekben. Amen. —

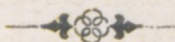

ÉNEK

halotti ima után.

Dallam: CIV. Soltár.

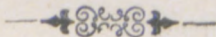

I.

Isten! ki élőknek, s nem holtaknak
Istene vagy! gyászimára gyúltak
Sziveinkben a fájdalmas érzelmek,
Hogy szent neved, a bánat és keservek
Közt is dicsőitessék általunk, —
Kik hitvány cserépedények vagyunk.
Óh imánkra küld kegyelmes válaszod, —
Válaszoddal együtt égi vigaszod!

II.

Halottaink sirhalmain pedig
Meggyújtván a hit s remény csillagit,
Add látnunk őket a dicsőülteket,
Mint általad újlétre ébredteket.
S öltözeted fényes világánál,
Melyet ismerni magad tanítál, —
Add, napjainkat oly bölcsen számlálni
Hogy a földtől, könnyü legyen megválni.

Énekelte a miskolczi iskolai énekkar.

GYÁSZBESZÉD

melyet

a miskolczi helv. hitv. ref. gyülekezet
deszkatemplomában

Május hó 16-kán 1865-dik évben elmondott

KUN BERTALAN

miskolczi lelkész, s a tiszáninneni f. t. egyházkerület főjegyzője.

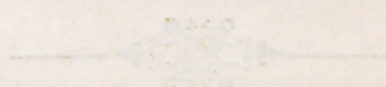

GYÁSTRESED

nyelvi

Elhállunk mindnyájan, mint
a fák levelei. Esaiás prof.
64. rész. 6. vers.

MAJESTYAN

Mélyen tisztelt gyászoló gyülekezet!

 Felszállt ajkainkról, mint lelki-áldozat jó illatú füstje, a halotti gyászima, mely nem mindennapi részvét, és szánalom bús hangja, de sőtinkább, egy az élet legszebb korában, szüleinek vigasztalhatlan fájdalmára elhunyt egyetlen gyermeknek, a kellemdús ifjú nőnek kora halálán szivünkben támadt lelki megrendülés bánatos kifejezése volt.

Itt állok, e gyásszal bevont, s a véletlen gyászeset által mélyen megilletődött halotti kiserettől környezett szószékben, itt állok e koporsó felett, hogy a szomorú kötelességet, mely nekem nem mondhatom, „*jobb részül jutott*“ vérző szivvel teljesítem! Itt állok, hogy egy részről, a bizonyos tekintetben tragikus halált, — mely a sok, és hosszú szenvedés után nem rég, — épen tiz hónappal ezelőtt elhunyt férj halálát, oly gyorsan, oly regényszerű alakban követte, — ünnepelyesítem; hogy hattyúdalát zengjem el, az oly szépen virult, de hamar is lehervadt virágnak,

a kellemdús nőnek, ki társának halála után napról-napra senyvedt, miglen harmadfél hónapi súlyos betegség után, mint minden táplálékától megfosztott virágszál, — végképen elhervadt. Itt állok, hogy más részről, tolmácsa legyek a szülei megmérhetlen fájdalomnak, s vigaszt, és búcsúszókat intézzek, a vigasztalhatlan szülei szivekhez.

Nehéz feladat! hálátlan próbatét! Úgy érzem Sz. H. Gy! mintha egy mérhetlen mélységű tenger partján állnék, s a legkétesebb örvényből akarnék gyöngyöket felhalászni! De megkisírtém azért terhes feladatomat, mert nem csak komoly kötelmem, de résztvevő szívem is sugalja. E mellett elnéző becses ítéletetekre is számítok, kik bizonyosan tudjátok azt, mit már egy régi pogány böcs Szeneka is állított. *„Hogy nincs hálátlanabb munka, mint a valódi fájdalomra irt kötni akarni, — addig míg azt az idő is nem orvosolja.“* —

Azonban, mielőtt e kitűzött célomhoz fognék, — engedjétek meg, hogy e gyászesetnek, mely néhai özvegy *Piskóty Jánosné*, — született **Bató Eszter** asszonyban, a szerető szülék egyetlen örömforrását szárazította ki, s jobb napok, és több szülei öröm után méltán sóvárgó reményök kedves tárgyát rabolta el, — engedjétek meg, — mondom, hogy elébb a feldúlt szülei

paradicsom ajtajánál megállva, adjam rövid rajzát, e kérdésre való feleletnek. —

Mit veszíthet a gyermeke boldogságaért élő szüle egyetlen kedves gyermekében?

Érdekes tárgy ez Sz. H. Gy! mindnyájunkra nézve, kiket magzatokkal áldott meg a gondviselés, érdekes különösen azokra nézve, kikre egyetlen féltett kincset bizott, hogy azt őrizzék. Ajándékozta meg azért néhány percre, részvét könyűiben borongó lelketek figyelmével. Ti pedig megtört szívű szülék! engedjétek meg, hogy fájdalmatok tengerének mélyjébe tekintsek s onnan vegyem a képre, melyet rajzolni akarok, az eleven szint és árnyalatot! —

A gyermeke boldogságaért élő szüle egyetlen kedves gyermekében elveszíti „*legnemesb örömeinek, lelkesítő reményének, s végre önzéstelen szeretetének*” boldogító tárgyát, — és így sokat, — óh mindent veszít, a mi szépet s kedvest e föld adhat!

Elveszíti legnemesb öröme tárgyát. Mert mi lehetne magasztosabb tárgya földi öröminknak, mint midőn a házastársak egymás iránti forró szerelme megtermékenyedvén, gyümölcsöt hoz az édes anyai szív alatt, s kivirágzik mintegy a

kedves gyermek születésénél? Oh kik ily örö-
nek részesei valánk, jól tudjuk, hogy mikép szen-
teli meg ez az öröm, az édes anya halállal küz-
dő fájdalmait is, melyek közt keble magzatának
életet adott. Tudjuk, érezzük azt is, miként csal-
ja ki a keményebb szívű édes apa szemeiből is,
kedves magzatának legelső látása, — az apai
örömkönyeket. Bizonyosan erre vonatkozva,
mondja Esaiás proféta: „*Vajjon elfeledkezhetik-e
az, anya az ő gyermekéről? hogy ne könnyörülne az ő
méhének gyümölcsén. Ha ő elfeledkeznék is, de az
úr nem feledkezik el róla.*“ 49: 15.

Később a mint a gyöngye gyermek lelki s
testi erői fejlődnek, mi adhatna nemesebb örö-
meket a szüléknek? mint látása annak, hogy *ime
az a ki az ő vérökből való vér, testökből való test,* szé-
pen növekszik, *mint olajág a szülei asztal körül,*
s miként zárt bimbóból a kellemteljes rósa, úgy
feselvén a gyermekből is a szebbnél szebb lelki
testi tulajdonok, — néhány év múlva gyerme-
kében, mint hű képmását, mint neve s tulaj-
donainak örökösét birja s öleli szerető karjai közt?
Valóban, ennél magasztosabb örömet, nem ad-
hata az ég éltünk fűszereül! dúsabbkegygyel nem
mosolyghata le ránk az ég, földi életünk tövises
útain, — mint azzal, hogy az ember múltékony
életét, öngyermekében megifjodni, sőt bizonyos
tekintetben megnemesedni látja!

Ezen tiszta önzéstelen örömtől foszt már meg a kérlelhetetlen halál bennünket akkor, midőn gyermekeinket, leginkább, — ha az egyetlen egyet is elrabolja szülei féltékeny karjaink közül. Úgy látszik ilyenkor, kivált a fájdalom elsőbb rohamaiban, hogy az ég nagyobb csapást nem küldhetett volna ránk, — úgy érezzük ekkor, hogy a próbáló sors, e kegyetlen villám csapása, egészen kiszáraztotta örömünk forrását: és volna bár ilyenkor, oly hitünk, mely a hegyeket összevonná, — oly rendithetlen lelki nyugalomunk, mint utikai Kátónak: *ki fiát épen azért, mert mindenek szerették, s nem vala terhe környezetének, nyugodtan adta át a sirnak*, vagy volna bár oly bölcsességünk, mint Salamonnak, oly kegyességünk mint Dávidnak, azt kellene mondanunk ő vele: „*Fiam édes fiam: bár én holtam volna meg te helyetted*“ így kellene kesergőnk Jákóbbal: „*Sirva megyek az én fiam után a koporsóba.*“ —

Azonban egyetlen gyermekünk elvesztése, óh fájdalom! nem csak örömünket tiporja el, hanem még *reményünket* is.

Ki az Sz. H. Gy! ki nem azon tápláló reménnyel vette legelőször karjaira szive magzatát, kedves csecsemőjét? — ki nem azon reménnyel virasztott annak bölcsője felett álmatlan éjje-

ket? nem azon reménnyel nevelte s ápolta azt, nehéz munkákban izzadva el élte jobb napjait, hogy gyermekében egykor öregsége hű gyámolát, szomorúságában vigasztalóját, erőtlenségeinek támaszát, s egész életén át gyönyörüségét birandja? Bizonyosan, mint szent földre utazó kegyes Zarándok, azért tűr hideget, meleget, nyomort, inséget, — mert hite táplálja, hogy mihelyt lábaival a szent helyet érintendi, szívének elvesztett üdve s nyugalma helyre áll: épen ily csüggedetlen remény az, mely a szüléket gyermekek boldogságának megépítésére ösztönzi, nem találnak ők nyugpontot e nemes törekvésben, mindaddig, — míg szerető karjaik el nem lankadnak, — buzognak, égnek ama szent tűztől, a szülei szerelemtől végfogytig; s még ha reményökben olykor csalatkoznának is, reményök hervadni látszó zöld ága, újra feléled.

Azonban ily szent tűz gerjedezési közt eljő a halál, mint éjji tolvaj váratlanúl, — lecsap mint villám a legszentebb épületekbe, — eldúlja a szülei remény legszebb vetéseit, s magára marad égő sebeivel a fájdalmas anya, számítása s kinézése romjaival a megalázott atya, — nincs a tántorgó nagyapának gyámja, támasza, sem gyermekeiben, sem unokáiban; mint lombtalan fa marad az egész család. Óh szomorú kép! elfor-

dúlok töled: s töletek kérdem atyámfiai: van-e ennél fájdalmasabb veszteség, mint gyermekeinktől ekkép megfosztatni? hasonló lelkierő kell az ily veszteséget elszenvedni azon anyáéhoz, kiről azt írja az ó szövetségi könyv, *hogy a hamis anya által elperelni célzott gyermekét, kit a bíró annak megtudása végett, melyik legyen a valódi anya? kettévágatásra ítelt, — csak édes anyai nemes lemondásával mentette meg az erőszakos holáltól.*

De végre, a kérlelhetlen halál, még azzal sem elégszik meg, hogy gyermekeinkben *reményeinket* elrabolja, hanem *szeretetünk* boldogító tárgyát is elragadja.

A társadalmi intézmények közt, nem csak a természet törvényeinél fogva, de a kegyeletek ösztöne után is, a családhoz fordul legforróbb szeretettel a szülei sziv. Bár mennyire lángoljunk is jó barátainkért, ismerőseinkért, jótevőinkért s a közügyért: mindazonáltal gyermekeink boldogsága az, mely minden körülmények közt, előtért viv ki lelkünkben magának. Bármit tegyen a szüle, — bár mely terhes vállalatokat kockáztasson, dicsősség, hir, név után törjön, — minden lépésén végigvonúl, mintegy vezérfonal, az a nemes önzés, — hogy annak hasznából, fényéből, előnyeiből, gyermekeire is kell háramolni egyrésznék: és ha szerető lelkének sok részben az

Istenség nyomdokain járó gondoskodásának sikerült elvégre megalapítani gyermeke jólétét, — ha azt a pályatónél látja kezében a kivivott pálmával, -- óh akkor a szülei szeretet, gond, fáradtság mintegy megdicsőítve érzik magukat, — s a Simeoni érzésnek bizonyos nemével mondja el a szerető szüle: „*Most nyugodtan halok meg, mert szemeim látták, szívem szeretetének legkedvesebb tárgyát a jó gyermeket azon oltár körül, hová a gondviselés őt állította, hogy ott munkálkodjék.*“

A szülei szeretet e gazdag, e várva-várt jutalmától is megfosztja a halál a kedves szüléket, kiknek karjaikból korán kiszakasztja a kedves gyermeket, s ott hagyja a szüléket a *szeretet*, *örömrémény* elpusztított tempломának romjainál; kiüresíti szívöket, mint megrablott kincstárt, melyen érdemetlen orzó kezek osztognak, s valóban erős lélek, — az úr kegyelme által támogatott szív kell ahoz, hogy az ekkép kipusztított szülei szív, ismét magához térjen, bizalomra gerjedjen a sors s emberek iránt, s némileg kiforrva sebeit, szeretetének tárgyakat keressen, szellemi gyermekeket fogadjon keblére, hogy így ki ne haljon kebléből egészen a nemes láng, a szülei szentszeretet, de a közjó ápolásában éledjen újra, — s emlékezetét a haza, vallás, s ezzel kapcsolatban álló köznevelés oltarán teendő nemes áldozattételekben örökítse, s átadja az utókornak.

Szánom megtört lelketeket sorssujtotta szü-
lők! kik körül ekkép összeomlik véletlenül a szü-
lei szeretet, s messze néző remény fellegvára,
lelketek égő fájdalmában mindannyiszor részvét-
tel osztozom! de új pályátokat, — melyet kira-
bolt szülei szívetekben az újraéledt isteni szere-
tet ekkép nyit előttetek, míg egyrésztől irigy-
lem, s rá féltékeny vagyok, — másrésztől di-
csőitem — magasztalom. —

Elhunyt kedves nő! ki csak 27 évet, — ezt
is több bánat, mint öröm közt, számláltál az élők
földében! ily veszteség érte a te kora elhunytod
által mélyen megkeseredett szüleidet. Elrabolta a
halál benned *örömök*, *reményök*, és *szeretetek* tár-
gyát, — és fájdalom! akkor, mikor már ifjú
korod nehéz hányattatásain, szivednek, férjed
hoszas szenvedéseiben mintegy félhalált kiállott
kemény próbáltatásán átküzdve, — azt reményl-
ték, hogy karjaik közé újra visszatérve felvidúl
bánatos szived, megifjúlnek reményeid, — és
újra az életé leszesz, melytől elvalál szakasztva,
az életé igen! mint még ifjú korodhoz méltán ill-
hetett. Ah de a szülei reményteljes számítást ketté
vágta a kérlelhetlen sors keze! Téged jobban von-
zott a halál fagyos szive, mint az élet meleg le-

hellete. Örökre nem birt felderíteni az édes anyai sziv érted lángoló szerelme, — nem a szülei ház, mondhatni rád nézve nyájassá vált kedves levegője: lassanként sorvadtál, mint virágbokor, melynek gyökerén titkos féreg rág. Egyéb minden hervadt körülöd, egészséged, életerőd, kedved az élethez, s a szülei remény zöld bokra, — csak a te lelkierőd nőtt, csak hited szilárdult, hogy elviselhesd a végső nagy próbát, melyet Istened, nem a halálban, — mert erre készen voltál, de a szüléktől elválás megdöbbentő fájdalmában számodra készített. — Óh kik gyakran láttuk, hogy lelked, szived, érzésed, gondolkozásmódod mikép nemesedett a szenvedések alatt, mint nemes érc a tűzben, — mint vigasztaltad s bátorítottad szüleidet betegséged alatt, kik láttuk mi nyugodt lélekkel, s elhatározással ohajtottad az elválás nagy percén, s vetted szüleiddel együtt a végvacsorát, óh bámúltuk az ifjú léleknek e nemes lemondását az életről, s azt kelle hinnünk, s mondanunk, hogy téged valamely túlvilági szellem hitt, kecségtetett magához, kinek égi társasága több kéjt, több gyönyörűséget ígért, mint mellyel e földön boldogithatott: Különben azt a határozott lemondást az életről, a világról, mellyel megoszlattatásodat vártad, mint korodhoz, s körülményeidhez nem illőt, — meg nem foghatánk! —

Üdvözlégy dicsőült nő! ki ennyi lelki erővel néztél az utolsó ellenséggel szembe, — mi lelkünk benső részvételével, s fájdalmával kisirünk téged a sirba: de azért azt mondjuk: „*bóldog vagy, mert révpartra értél, hova kívánkoztál*“ mert hiszük, hogy Idvezitőd ama szava: „*bizzál leányom, a te hited megtartott téged!*“ — megis gyógyított: Örök béke lengjen hamvaidon!!

Tenger bánatú szülék! alig merem ajkaimra venni a vigasztalás szavát, — alig merem ujjaimmal mély sebeiteket érinteni, hogy azokba enyhület balsamát töltsék! De tudva hogy ti hívő keresztyének vagytok, — és mert láttátok velem együtt kedves leányotok erős hitét, s nyugodt kimúlását, — nem hallgathatok el a valóság szavaival. —

„*A ti leányotok nem hólt meg, csak aluszik,*“ így szólok hozzátok az Idvezitővel, a vallás nevében. Óh legyetek Jairusok! hidjétek el, hogy „*leányotok kezét is megfogja az úr, és ő felkelend.*“ — Legyetek Jefték! ki egyetlen leányát, fájdalommal bár — de készséggel Istennek áldozta hálaadásból. — A nap, látjátok, — lemegy a láthatárról, — sokszor tisztán, sokszor felhőben, — de újra felkél: leányotok halála a nap csendes alkonyatához volt hasonló, és mondhatom, tisztában ment le az ő napja. Megtört lel-

kéből eltűnt e világ, el annak esalfa öröme, — csak az Istenbe vetett bizalom, a bűnbocsánat édes reménye, — s a ti képetek maradt abban, óh ily állapotban Istenhez menni, ki ne kívánkoznék? Kiváncozott kedves leányotok is! bocsássátok hát őt szellemi útjára, habár fájdalmasan is, — ne tartóztassátok el az úrtól! Nyugodjatok meg boldog és csendes halálán! Ő ment, szabad a világ zajától, ment annak incselkedéseitől s itéletétől, mely sokszor keserítő, s igazságtalan; és e megnyugvásban adjon nektek az ég elegendő erőt fájdalmaitek elviselésére. Kedves leányotok áldást esd rátok szellemi honából, s nyitva tartja karjait a hiv ölelésre, a nem sokára jövendő viszontlátásnál, — Isten veletek!

Kedves rokonok! ti is gyakran összegyülekeztek az elhunynak betegágya körül! maradjon meg lelketekben az a bánatos arc, melyben a világiak iránt megtört, de az isteniek iránt oly nyájas és bizalomra gerjedt lélek megtagadólag nyilatkozott. Őrizzétek meg ezt tanúságaúl annak, hogy a legvidámabb ifjúság is könnyen változik a halál bús alakjává, — s hogy a mély fájdalmaik időnap előtt komolylyá érlelik a lelket: Az elköltözött rokon lélek áldást kér rátok is jóságotokért, s az úr óltalmát esdvén családotokra, minden jó barátnéira, ismerőseire, s a végtisz-

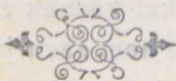

teletet adó nagyszámú gyülekezetre, — mint le-
alkonyodott nap, búcsút vesz e mulandó vi-
lágtól. —

Mi pedig elbocsátunk téged szellemi biztos
útadra, kiszenvedett lélek! elbocsátunk szivünk
mély sajnálkozásával, kinek még e földön is vi-
rúlhatott volna számára boldogság! de föllebb be-
esülted az égi boldogságot, a földinél, — el-
távozásodba bele nyugszunk!

Lessz még majd egy kikelet, — lessz egy
örök tavasz, — mikor az úr lehelletétől mind-
nyájan megújulunk, — ez örök tavaszkor leen-
dő viszontalálkozásra nyújtjuk neked most ba-
rátságos, de búcsúkézfogásunkat. —

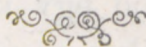
Isten veled!!

ÉNEK

gyászbeszéd után.

Dallam : Gyász dal legyen.

I.

Bucsúfényt vet a fénylő nap
Láthatárunkra.
Im, bucsúzóra
Zendül gyászénekünk
Feléd is, korán elvesztett kedvesünk!
Óh! ki tartóztathatna vissza
Onnan, — hol a dicsőültek
Tárt karokkal várnak rád,
Hol vész soha nem zavarja
Az öröklét tavaszát
Repülj azért szellem szárnyakon
Oda, hol az égi dicső hon
Imádására a nagy Istennek
Ki hiv téged, —
Imádására a nagy Felségnek
Angyalénektől zeng. —

II.

De út közben vess egy bucsú
    Pillanatot ránk,
Kik megsiralánk
    Vess a bús szülékre
Kiknek benned, örömnepjok tűnt le,
    S ha majd látod, hogy ők utánad,
A puszta szülei házban
    Nap-nap után sirnak,
S fájdalmuknak égő sebeire
    Vigaszt találni nem birnak,
Óh! akkor szállj le hozzájuk,
    Tégy látogatást náluk,
Érintsd szellem csókjaival őket
    Ajkaidnak!
Öleld át a búban kesergőket, —
    S felvidúlnak, felvidúlnak.

Énekelte a sárospataki énekkar.

KÖNYÖRGÉS,

m e l y e t

a gyermeki ártatlansága éveiben égi örömök élvezetére hivatott kis

BATÓ BIRINEK

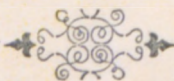
utolsó tisztességtétele alkalmával

mondott

APOSTOL PÁL

miskolczi lelkész, s a tiszáninneni helv. hitvallású egyházkerület főjegyzője

September 5-én 1846-ik évben.

KÖNYVTÁRSZABÁLY

És a könyvtárak működésének szabályairól szóló törvény a
szabályzatok alapján

1874. évi törvény

1874. évi törvény

1874. évi törvény

1874. évi törvény

Kinyomattathatik.

KORPONAY JÓZSEF, s. k.
kirendelt egyházkerületi könyvvizsgáló.

Isten, örök létű valóság, változhatatlan Fel-
ség! Tenálad a világosság sötétségre, a
bóldogság fájdalomra soha nem változik.

Az emberek, gyermekei a mulandóság-
nak — mint ősszel a fák levelei, úgy hullanak
ők a porba; minden estve újonnan nyitott sir-
hantjain nyugtatja meg a halvány hód bádjadt
sugárait; nem folyik el nap, melyen a halottas
harangok komoly zúgása ne vegyülne a munkás
élet lármái közé; — most is gyász fátyolokat le-
begtet szemeink előtt az enyészet bús szele.

Úgy van! Ura az életnek és halálnak! a Té-
„múljon“ szód hallattatá magát, — és mi fáj-
dalomtól meghatva távozánk el egy kedves gyer-
meknek bezárt sirjától. — Meghiúsult a szép re-
mény, mely boldogító képzelet karjain rengette
a szülői sziveket, igéző szinben tünteté elő a jö-
vendőt, midőn a gondosan fölnevelendőnek tisz-

ta erkölcsében s erényeiben gazdag jutalmat fogott az atyai s anyai hűség aratándani. Az öldöklő betegség megrohanását nem bírta meg a gyenge test, -- és hasztalanok voltak az egetet unszoló esdeklések s könyörgések, hasztalanok minden panaszok s sohajtozások, hasztalanok a szemeket elárasztó keserű könnyek, -- megszégyenültek a tudomány és mesterség minden próbatételei, -- a szeretett leányka megszünt lenni; a nyilni még alig kezdett virágszalacsját, gyermek-világának paradicsomából, mint megszáradt kórót, az elporlás zordon éjjébe sodorta által a mulandóság vihára, -- és az emberi elme megáll ilyenkor azon való álmélkodásában, a mi történt. Csak egy van mit érzelmeink ezen zavarjában világosabban sejt lelkünk; csak az, hogy a Te gondolataid, megfoghatatlan Isten! nem olyanok mint a mi gondolatink, és a te útaid nem olyanok, mint a mi útaink. Hogy ő, a korán elhunyt, még sok ideig leend öröme s gyönyörűsége az őtet lélekből szeretett szülőknek, disze s büszkesége a szülői háznak, és gyámola s vigasztalása egykor a hű atya és anya megaggott korának; -- ezek voltak a mi gondolatink. De más volt végezve a Te tanácsodban végéremehetlen bölcsességű Isten! -- az életnek hasadni indult hajnalán hivatad el őt, és a bánattól levert szülék gyászolva állanak a szerel-

mes elhunytával elenyészett boldogságok alkotmányának romjai fölött: a szerelmesnek, kit szerettek ők, mint képes lehet egy atya s anya szeretni. Miért lett ez így? elménk erőtlen e kérdést megfejteni; eloszolhatlan homály környezne bennünket, ha nem világítana előttünk a hit, a Te benned való hit, mindenható Atya! ki csupa bölcsesség és szeretet vagy. Te letekintél szolgálóleánykádra, a menyországra megérettnek találtad már ötöt, azért küldéd el angyalodat, hogy sárháza düledékei között kimenekedett lelkét vezetné föl örök dicsőséggel övedzett trónod elébe. —

Alázatosságban imádjuk útaidat, megfoghatatlan Isten! Megnémulunk és nem nyitjuk meg szánkat, mert te cselekedted, és hisszük, hogy a te tanácsod tiszta jóság és bölcsesség ott is, hol mi azt által nem látjuk. Azonban nem tiltod meg a fájdalmat a megsebesített szivnek, és nem kárhoztatod a könyeket, melyekkel a hűség szerelmese koporsóját áztatja. Nem! — de a fájdalomnak enyhülést is készítetted és orvosságot a vallásban a lélek sebeinek. Oh engedj ehhez a forráshoz közelíteni azoknak, kik vigasztalás után epednek. Merítsenek abból megnyugvást és békét kesergő szivöknek a szomorúságra hiyott édes atya, a búslakodó édes anya.

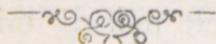
Esmértesd meg velök: mi bölcsen, mi atyailag cselekszel, ha még büntől tiszta gyermekek földön mulatások idejét megrövidited, s az ártatlanság virágát jobb földbe ülteted által; győzd meg őket, hogy az ő kedvesök, csak az ő földi reményökre, de nem az örökkévalóságra nézve hunyt el korán; add érteniök mennyire szeretted tőlök elvált leánykájokat, midőn az élet tekervényes és tövises útai helyett, a legközelebbi ösvényen vezetted azt atyai kezeiden, a halál által, szent országodba, midőn őtet, a helyett, hogy martalékul hagytad volna a világi kísértetek veszélyeinek és szikláinak, melyeken ártatlansága hajótörést szenvedhetett volna, bátorosan juttattad el azok mellett az örök béke csendes révpartjára.

Szolgáljon e gyászos eset a mélyen megilletődött szülék lelkeknél nemesítésére. Serkentse ez őket mostani közös bánatjokat kölcsönös szeretet és részvét által egymásnak enyhíteni s könnyíteni. Serkentse életök minden idejét, Istennek tetsző kegyességben tölteni, szívöket s elméjüket épségben megőrizni, hogy mikor hozzájuk is elérkezendik az Úr a halálban, előttök elment boldog leánykájokat, magok is boldogok követhessék az égi hazába, hol annak társaságában hervadatlan örömet élvezhessenek.

„Engedjétek — monda szent Fiad — engedjétek a gyermekeket hozzám jönni, mert övék a menyeknek országa!“ Ezen hitnek erejével éleszgedd, Istene a szeretetnek! a vigasztalhatlan atyának, a fájdalommal küzdő anyának szivöket a szorongattatás kinos óráiban, virágoztass uj örömöket számokra földult reményök omladékain, készíts nékiek vigasztalást és megnyugovást a jövőndő egymás meglátásának édes ígérétében.

Isten! taníts mindnyájunkat Te benned bizonni és végzéseiteken megnyugodni, hogy mikor a sors bús éjjele elborít bennünket, emeljük föl szemeinket az örök béke hajléki felé; és midőn eltiprott örömink sirjánál gyászolva állunk, mint egy barátságos angyal, vigasztaljon meg minket a halhatatlanságban való hit. Amen!

 Te pedig, ártatlan kis barátnőnk! aludjál csendesen az anyaföld kebelén, hol tégedet gyötrelem föl nem rettent, hol jajgatás nem zavarja a csendet. Te is érezted az élet keserűségét; de csak rövid vólt a megpróbáltatás, és nem szenvedsz többé. Aludjál kis vándornő, kire még az útazás terhe egész sújjával nem nehezedett. A te lépéseid kevesek valának, de menybe vezettek azok az ártatlanság ösvényin. A te reggeledre nyomban következett az estve, a nap, csak fölkelte neked, mielőtt az a hévség és fáradalom óráit elhozta volna, te kitértél annak útából, átmentél egy világba, hol szebbnap kiesebb tájékokra özönli fénysugarait. A te elvesztésedet gyászoló szerelmesek könnyekben úszó szemekkel tekintenek föl utánnad a dicsőültek honába, hova előre elmentél, hova várod őket. —

Nem sokára egyesülni fognak ők teveled ismét, 'és gyöngéd emlékezetökben megőrzendik kedves kepedet, mignem nékiek is bételjesedik az ígéret, melyet adott az Isteni Idvezítő. Meglátunk mi is ott az angyalok társaságában, mely keblére ölelt tégedet, meglátunk, ha jól futjuk pályánkat. Szenderegd nyugalmasan a hosszas álmodkorán elhunyt! lágyan nyomják gyenge tetemeidet sirod hantjai! béke lengjen poraid fölött!

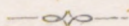

Faint, illegible text, possibly bleed-through from the reverse side of the page.

Second block of faint, illegible text, also appearing to be bleed-through from the reverse side.

GYÁSZHANGOK.

Há z n á l.

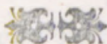
Óh! hol keressünk
Nehéz sorsunk ellen vigasztalást
Hatalmas Istenünk?

Midőn a zordon sirkebel,
Kérlelhetlen, ifjat, szépet és jót egyként rabol el.
Nincs itten kor és rang különbség,
Éltünk fáklyója egyképen ég;
Elhúnyik a kedves gyermek szivreménye,
Mint a kihamvadt lámpa fénye. —

Pihenj csendesen
Élet-tavasza elzúzott virága —
De álmod szelid legyen.
Nem éri többé szenyvedés
Az élet tengerén, gyenge sárházát lelkednek; és
Egy szebb s bódogabb jövő
Soha meg nem szünő
Int feléd a mohosult sirhalmokon túl,
Hol hervadhatlan tavasz virúl.

Eltört bimbaját
Az életkert virágos ágyának, —
Távol a szülei háztól
Sujtának le a fájdalmak. —
Öt és fél héti nyögésinél a jó szülöttnek,
Hasztalan virasztott át
A szülei hü szeretet;
A gyógytan daczára a kérlelhetlen halál
Elrablá a kedves életet.

Óh! ne sirjatok
Megszaggatott keblü fájdalmas szülék. —
Hiszen él magzatotok. —
Angyali szelid mosollyal
Int ama jobb honból hálát felétek.
Hogy éber kinjai felett
Oly részvéttel örkédétek. —
Ne sirjatok kedves testvér, hü rokonok!
Mert dicsfényben él halottotok.

Templomban.

moljatok gyász gyöngyei
A szív zajló tengerének!
Az érző kebel oltáriról
Ihlettebben zeng az ének. —
És a kisirt fájdalom
Szünk sebére gyógyirt von.

Alusznak hosszú álmokat
Az elszenderült porok.
S kiket oly forrón szeretünk
Hová lön közülök sok?!
Felettök örködik rég
Néma hant és feledség.

De ha az úrnak szavára
A sirgödrök megnyílnak
Az enyészetnek bús vára
Por-hüvelyök birja csak,
Mert a szellem honnét jött
Dicsőbb létre költözött.

Nézd halandó, mi mulékony a földi lét
Nyomorú anyagként párolog szét,
Mint aranszállai képzet világnak:
A szent kötelékek szétfoslának.
Sötét ölébe szált az enyészetnek
Kiben a szülői remények rejlének.

Énekeltetett a sárospataki anyaoskola éneklőkara által

Orbán József

karelnök felügyelése alatt.

63980

B3880

UPM
241.2
SD

